

Fjernsynsfri familie

Af Lene Høg

Jeg kan allerede se familiens vantro ansigter for mig, når de kommer hjem og opdager det gabende hul dér midt i stuen. Fjernsynet er væk – givet bort til genbrug (hvis der ellers er nogen, der vil have det, for det er langt fra at være smart og fladskærm, men derimod en billedrørsklods på sølle 21 tommer). Nu er det bare op til os selv. Hvis vi vil have gode historier, må vi læse en bog. Søger vi nyheder, kan vi læse avisen eller høre radio. Savner vi musik, må vi sætte en cd – eller en lp – på. Og får vi lyst til at se en god film, så kan vi jo bare gå i biografen. Til gengæld slipper vi for fristelserne til trivielle livsstilsprogrammer, urealistiske krimiserier, timelange tegneserier og filmklassikere, som vi allerede har set tre gange før. Jo, det bliver en helt ny æra med tid til fordybelse, snak og eftertanke.

O.k., indrømmet. Jeg har ikke gjort noget ved mit projekt "fjernsynsfri familie" endnu. Og det vil kræve et temmeligt langt tilløb, for det bliver helt sikkert årets mest upopulære beslutning. Men jeg har lyst til at sætte fjernsynet på porten, for jeg synes simpelthen det spilder alt for mange menneskers kostbare tid – og desuden appellerer det til mange dårlige, menneskelige egenskaber. De omtalte livsstilsprogrammer giver os mindreværdskomplekser over at bo for ordinært, lave for kedelig mad og gå alt for lidt i haven – og i det hele taget får de os til at tro, at det alt sammen betyder noget. I forlængelse af dem ligger de kritiske forbrugerprogrammer, der ender med at gøre os helt paranoide, når vi skal ud for at købe nyt køleskab eller mobiltelefon, for de vil sikkert bare snyde os alle sammen, hele detailhandlen (og det vil de muligvis også, men skal vi nu spille tiden med at gå og bekymre os om dét?) Så er der de talentløse shows, hvor vi kan få lov at grine af amatører uden selvkritik – og hvorfor nu egentlig det, når der findes så mange dygtige professionelle, som virkelig kunne bevæge os og lære os noget? Og så er der programmerne med opsøgende journalistik, som går langt for at afsløre en sag og har os seere med på første parket, så vi næsten kan ånde pusheren eller forsikringssvindleren i nakken og blive rigtigt forargede, indtil lovens lange arm slår til, med os som vidner. Endelig er der mange af tegneserierne for børn – f.eks. i Disney Sjøv – der virker, som om de er lavet for (eller måske af) teenagere med dårlig smag og kun udmærker sig ved, at de er flot tegnet og produceret. Det er dog også på børnefronten, der findes mange af de gode programmer – hvis det nu endelig skal være. Både mine børn og jeg ville nok få svært ved at undvære Lille Nørd, Skæg med tal og Løgnhalsen – i hvert fald i starten.

Jamen, kan hun da ikke bare lade være med at åbne for det fjernsyn, hvis det er så forfærdeligt alt sammen, sidder du måske nu og tænker. Jo, det kan jeg selvfølgelig bare. Men så er det jo, at skridtet mod at afskaffe fjernsynet helt, er temmelig nærliggende, for fjernsynet frister bare som det nemme alternativ. Lidt nemmere end lige at få åbnet bogen eller komme ud af døren og gå en tur i biografen. Nå, jeg varmer op – og kommer jeg en dag i fuldt firspring med en utilfreds familie på nakken, så er det nok fordi jeg har afskaffet fjernsynet. Og er på vej ud for at købe biografbilletter, nye bøger og musik til os alle sammen.

Bragt i Nordjyske, lørdag den 21. februar 2009